

NOE

292. szám

levelek

FÓKUSZBAN
a láthatatlan
munka

A CSALÁD MINDEN

TAGJA SZÁMÁRA

Az önkéntes munka öröme

Hihetetlen mennyiségű láthatatlan munkát végez: négy gyermek szerető édesanyja, eszténként maga főz vacsorát, nem veti meg a kétkezi munkát, és korántsem melleleg a köztársasági elnök feleségeként a maga természetességével, kedvességével és rátermettségével áll helyt. Rendszeres véradó, nagy lelkesedéssel végez önkéntes munkát. Ő Herczegh Anita, akit a láthatatlan munka napja kapcsán kérdeztünk.

Először is engedje meg, hogy gratuláljunk férje újráválasztásához. Örömmel vállalta Ön is a második ciklust? Milyen érzések kavarnak ilyenkor egy feleség lelkében?

Szerintem hasonló érzések kavarnak mindkettőnkben, a férjemben és bennem is. Nagyon nagy megtiszteltetés a második ciklus, mert ez azt jelenti, hogy elismerik a férjem munkáját, és szeretném azt remélni, hogy az én tevékenységemet is. Az öt évvel ezelőtti felkérés

idején férjem európai parlamenti képviselő volt: nehezebb volt a döntés, hiszen Brüsszelből kellett hazaköltöznünk, az egész család élete gyökerestül megváltozott. De azért igyekeztünk – és azóta is igyekszünk – ragaszkodni „rég” életmódunk néhány szeletéhez, mint például a nyaralás, evezés vagy síelés az évtizedes baráti körünkkel. Bírói hivatásomat, mint a köztársasági elnök felesége, persze most újabb öt évig nem gyakorolhatom, de cserébe felejthetetlen találkozásokban és élményekben van részem. Sok új feladatam is van, amik ugyanúgy rendszeres elfoglaltságot és kihívást jelentenek, mint annak idején a jogi munka, kárpótolnak a feladott hivatásomért.

Az elmúlt öt év alatt Ön is „kitanulta” a kitüntetett szereppel járó feladatokat. Milyen elképzelései, céljai vannak a következő fél évtizedre e minőségében?

Lényegi változtatást nem tervezek a következő öt évben. Számos jótékonyági szervezettel, civil kezdeményezéssel alakult ki szorosabb kapcsolat: folytatni szeretném a fiatal tehetségek bátorítását, az elesettek, rászorulóknak segítségét. Emellett a jövőben is a valódi teljesítményekre szeretném felhívni a figyelmet, és a gyermekekhez kapcsolódó programokra szeretnék koncentrálni. Sok olyan felkérést is kaptam ebben a ciklusban, amit fontosnak tartok, de idő hiányában nem tudtam elfogadni – ezeknek is szeretnék most eleget tenni.

Gyermekeik hogy fogadták, hogy édesapjuk öt évre ismét az ország első közjogi méltósága?

Az ő életükben is az előző ciklus volt, ami lényeges változást hozott. Főleg a nagyokra igaz ez, ők már elkezdték önálló életüket. De természetesen mind nagyon büszkék édesapjukra és édesany-

jukra. A legkisebbnél pedig arra törekszünk mindenáron, hogy egy átlagos gyerek életét élje. Ugyanúgy jár túrázni és kirándulni, mint az osztálytársai, és ugyanolyan kihívásokkal kell neki is megküzdeni, mint más nyolcadikosnak – az utóbbi hetekben a középiskolai felvételik határozták meg a mindennapjait. Nagyon fontosnak tartom, hogy az ő életére a lehető legkisebb hatással legyen az, hogy az édesapja a köztársasági elnök.

Április első keddeje a Láthatatlan Munka Világnapja. A köztársasági elnök feleségeként mi adja az efféle munka dandárját?

Nagy lelkesedéssel végzek önkéntes munkát, és nemcsak a férjem köztársasági elnökké választása óta. Régen ez persze könnyebben ment, néhány éve még például teljesen észrevétlenül el tudtam menni a barátnőmmel egy anyathonba takarítani is akár, de azért most is megtalálom a módját annak, hogy segíthessek. Az elmúlt évek egyik legkedvesebb ilyen alkalmam volt, amikor tavaly Gyergyóban a Bőjte-otthonban pár napot igazán civilként, mindenféle nyilvánosság nélkül töltöttem el, bekapcsolódva a ház körüli munkákba.

Egyetemista korom óta rendszeres véradó is vagyok, ez is egy olyan vállalás, amit nem tudnék feladni. Az önkéntes munka mellett a láthatatlan munkához soroljuk a háztartási feladatokat is. Sokan azt hiszik, hogy szakácsunk van és személyzetünk, ehhez képest hátvégén egyáltalán nincs segítségünk, szakácsunk pedig sosem volt: magunk főzünk mindig, azt nem is szívesen adnánk át sem én, sem a férjem, mert nagyon szeretjük. A Duna-kanyarban van egy kis ház, ott rendszeresen eltesszük a saját terményünket, lekvárt, befőttet, savanyúságot főzünk be.

A munka, főképp a kétkezi munka becsülete mintha megkopott volna, különösen a fiatalabb generáció tagjai között. Ön szerint mivel lehet helyrebillenteni ezt az állapotot?

Nem szabad temetni ezeket a tevékenységeket,

mert nagyon jó kikapcsolódási lehetőséget jelentenek, feltöltődik tőlük az ember. Azt, hogy ezt nemcsak én érzem így, mutatja, hogy bizonyos kétéves munkák időről időre népszerűek lesznek. Ilyen például a főzés: az otthon készített ételek igazi virágkorukat élik, ismét trendi lett otthon főzni és vendégeket hívni. A férjem például a dunakanyari kertben a fák metszését biztos, hogy nem adná át másnak – nem azért, mert ő jobban tudja, hanem mert jó levegőn van, szívesen csinálja, és közben van ideje gondolkodni az őt foglalkoztató kérdéseken is. Én meg nagyon szeretek varrni, kézimunkázni: részben egyszerűbb magamnak megvarrni nem túl bonyolult ruhadarabokat, részben pedig kikapcsolódást is jelent. A főzés szeretetét pedig a gyerekeink is örökölték.

ládoknak segítenek a ház körüli munkák elvégzésében akkor, ha például kisbaba születik, vagy egy beteg hozzátartozó miatt nagyobb teher nehezedik egy családra. Ők átmenetileg kapcsolódnak be a családok életébe, segítenek „felvenni az új ritmust”.

Vagy ott van a Tápláló szeretet

program, amelynek keretében nyugdíjasok főzik be a kertjükben termelt zöldséget, gyümölcsöt, és adják oda olyan nagycsaládoknak, amelyeknek szükségük van rá. Pótolhatatlannak tartom a hospice-ellátást nyújtó szervezetek, valamint a Máltai Szeretetszolgálat által vagy a Bőjte Csaba otthonaiban végzett munkát is. Nagyon fontos látni azt is, hogy az önkéntes munka nemcsak a társadalom szempontjából jó. Azt tapasztalom, hogy aki ilyen feladatot vállal, annak ez rengeteg örömet ad. Olyan boldogan és büszkén szoktak hívni és mesélni arról, hogy mi mindent csináltak! Tudják, fontos feladatot végeznek, szükség van rájuk, a nyugdíjasoknak pedig egyenesen megújult életerőt ad, hogy ismét azt érzik, nem feleslegesek. Nagy hatással volt rám az is, amikor nyáron találkoztam fiatalokkal, akik érettségi után, egyetem előtt a szünetükből egy-másfél hónapot önkéntes

Amíg egy háztartásban éltek gyermekeikkel, részt vettek ők is a házimunkában? A legkisebb kislány segít odahaza?

Természetesen, ugyanúgy, mint bármelyik családban. Próbáltuk nem annyira kötelezővé, mint inkább önkéntessé tenni a feladatokat: választhattak, ki mit vállal. András a füvet nyírta, mert tetszett neki, hogy a gépet tologathatja, a lányok inkább a konyhában segítettek, de persze lehetett cserélni, így mindig azt csinálták, amihez kedvük volt, és a házimunkát is elvégeztük. Szerintem ez jól működött náluk, ezért a saját lakásukban már mindent maguk intéznek. Időnként küldik a fényképet a konyhai alkotásaikról – „most ezt főztem” –, büszkék rá. Néha már én tanulok tőlük.

Férje teendői milyen mértékben teszik lehetővé, hogy ő is bekapcsolódjon a családi „munkamegosztásba”?

Mindig is nagyon intenzíven kivette belőle a részét. Annak idején minden reggel ő vitte a gyerekeket oviba, iskolába. De az alataástól kezdve a pelenkázáson keresztül a fürdetésig mindent megcsinált. Köztudomású az is, hogy a férjem szeret horgászni. De nemcsak hazahozza a halat, hanem el is készíti. Kimondottan jól főz, de nemcsak halételeket, fokozatosan megtanulta az olyan tradicionálisan férfiasnak elkönyvelt fogásokat, mint a vadételek, húsleves, grillezés: ezeket mostanra teljesen átvette tőlem. Szívesen főz, mert kikapcsolja, és úgy is intézi, hogy legyen rá ideje.

A láthatatlan munka az önkéntes munkavégzést is magában foglalja. Az effajta szerepvállalást mennyire tartja társadalmi szinten fontosnak?

Rengeteg – a legtöbb ember számára ismeretlen – önkéntes munkát végző személy és szervezet van, de fontosnak tartom felhívni a figyelmet rájuk. Hasznos szervezetei a társadalomnak, mert ki tudják egészíteni az állami ellátást, vagy elvégeznek sok olyan feladatot, amit az állam nem tud, vagy nem képes. Ilyen például az Otthon Segítünk Alapítvány, amelynek az önkéntesei a csa-

munkával töltötték Csaba testvér egyik otthonában. Mert erre volt igényük. Nagyon sokat lehetne javítani még a hazai önkéntes kultúrán, de jó úton járunk. Az elmúlt öt évben, amióta sok civil szervezetet megismertem, egyre többször szembesülök azzal, milyen jók is az emberek. Egyre jobban terjed az önzetlen segíteni akarás, erre egyre több lehetőség is van, érdemes ezekre a médián keresztül felhívni a figyelmet. Az a jó, ha már gyermekkorban találkoznak a fiatalok az önkéntes munkával, és ha megtalálják azt a módját, ami hozzájuk passzol, így felnőve természetes lesz, hogy segítsenek.

Köszönjük őszinte válaszait! Szeretettel látjuk és várjuk májusi Babaköszöntőnkre!

LÓDI VIKTÓRIA